

Thất Thoảng Trong Lòng

Lê Văn Sâm

Người ta nói người già hay sống về hồi tưởng. Có lẽ tôi cũng trong trường hợp này.

Vào năm 1972, lúc tôi đang làm Trưởng Ty Điền Địa tỉnh Lâm Đồng. Thứ Bảy tôi thường lái xe về Saigon chơi, Chúa Nhật trở lên Lâm Đồng làm việc lại.

Một thứ Bảy, tôi đến nhà người bạn ở trong hẻm đường Nguyễn Đình Chiểu gần chợ Bàn Cờ, anh ta không có ở nhà. Tôi đợi gần một tiếng mà anh ta chưa về. Thất vọng, tôi ra xe Renault 8 màu vàng đậm của tôi đậu bên đường trước hẻm và ngồi chờ. Tôi đợi khoảng hơn nửa giờ cũng không thấy anh ta về. Trên lề đường trước xe của tôi khoảng 3-4 thước có một cô gái mặc áo dài trắng như một nữ sinh. Cô ấy và tôi từ đường hẻm đi ra cùng một lúc. Tôi đợi bạn, còn cô ấy đợi ai tôi không biết. Có nhiều xe lambretta ba bánh đưa khách bỏ khách xuống trước mặt cô mà cô vẫn đứng đưng đứng yên một chỗ. Đợi bạn quá lâu, tôi nản chí muốn lái xe đi. Nhưng đột nhiên tôi xuống xe đến bên cô và hỏi:

- Tôi đợi bạn của tôi ở đây khá lâu mà không thấy anh ấy về và tôi cũng thấy cô đợi xe cũng lâu mà chưa đi được. Nếu cùng đường tôi đưa cô về, có tiện cho cô không?

Cô ấy nhìn tôi một lúc, lặng im. Xong cô nói:

- Tôi về đường Cao Thắng.

- Vậy cùng đường rồi.

Cô lên xe ngồi im lặng, mặt buồn thảm.

Tôi khơi chuyện:

- Cô có gì lo nghĩ à.

Cô không trả lời ngay câu hỏi của tôi, một lúc sau cô mới nói:

- Tôi đến gặp một người bạn đang làm việc cho cơ quan USAID nhờ chị ấy xin một chỗ máy bay cho tôi về Huế thăm mẹ tôi đang bệnh nặng, có thể qua đời nay mai. Nhưng chị đi chơi không có nhà, tôi sốt ruột ra đứng đây đợi.

Tôi hỏi:

- Thế cô làm gì ở Sài Gòn?

Cô trả lời:

- Tôi là sinh viên trường Luật Khoa ở đường Duy Tân.

Tôi hỏi:

- Không xin được vé máy bay USAID thì cô mua vé máy bay AirVietnam có sao đâu.

Cô trả lời:

- Tôi chỉ đủ tiền đóng tiền học mà thôi và đã đóng tiền học rồi.

Tôi hỏi vé máy bay AirVietnam Saigon-Huế bao nhiêu tiền. Cô không trả lời. Đến trước hẻm vào nhà trọ của cô, cô yên lặng bước xuống xe và nói:

- Cảm ơn anh.

Tôi nói với theo:

- Tôi không có sẵn tiền ở đây. Ngày mai, lúc 8 giờ sáng tôi đợi cô ở đây cho cô mượn tiền mua vé máy bay AirVietnam về Huế thăm mẹ của cô.

Cô đứng lại, quay đầu lại nhìn tôi, do dự rồi chậm rãi bước đi.

Giữ đúng lời hứa, hôm sau đúng 8 giờ tôi lái xe đến trước hẻm đợi cô. Tôi đợi 20 phút, không thấy cô ra, tôi phải rời Saigon trước 12 giờ để lái xe về Lâm Đồng, trễ thì trên đường sợ Việt Cộng chặn đường. Tôi muốn giúp cô ấy mà dường như không thành, tôi thấy hơi buồn một chút. Tôi định lái xe đi thì thấy cô ấy rụt rè đi ra và đi thẳng đến xe tôi.

Tôi muốn dò xét xem cô có đúng là sinh viên trường luật không. Tôi mời cô lên xe, và nói:

- Tôi chưa ăn sáng, tiện đây tôi mời cô cùng đi.

Không đợi cô trả lời, tôi lái xe đi. Trong lúc đi tôi nói chuyện về luật điện thổ và tố tụng và vài câu chuyện triết lý Âu-Á. Tôi thấy cô trả lời khá thông suốt. Tôi đã tin cô ấy nói thật cô

là sinh viên trường Luật. Trước khi đến đón cô, tôi đã dò hỏi giá vé máy bay Air VN Saigon-Huế và thời khắc biểu cho nên tôi đã đưa cho cô 7,000 đồng VNCH (**thời đó một đô la Mỹ ăn 118 Đồng VNCH**) và chở cô ra cửa hàng bán vé máy bay. Đến nơi, tôi giục cô vào mua vé ngay cho kịp chuyến. Cô mừng rỡ lật đặt xuống xe nhanh chân chạy vào mua vé máy bay. Một lúc sau cô bước ra cười hớn hở và cho tôi xem vé.

- Tôi đã mua được rồi. May quá, hôm nay Chúa Nhật họ làm việc đến 12 giờ.

Cô trao lại cho tôi số tiền mua vé máy bay còn thừa. Tôi bảo cô cất giữ sau này trả luôn.

Trên đường về cô hỏi tên tôi và địa chỉ của tôi để cô trả tiền lại. Tôi nói:

- Tôi tên Lâm văn Sê (Lê văn Sâm) là công chức làm việc xa lắm, tháng sau tôi sẽ về Saigon và đến trước cửa hẻm này khoảng 8 giờ sáng. Nếu cô có đủ tiền trả lại cho tôi thì cô đem ra, còn chưa thì cô không cần ra, tôi sẽ đến khi khác.

Quan niệm của tôi khi cho ai mượn tiền thì kể như mất số tiền đó nếu không muốn mất bạn. Vậy nếu có đủ tiền để mất thì cho mượn, không định ngày trả lại, bằng không thì từ chối.

Khoảng hai tuần sau tôi nhận được thư cô gởi cho tôi từ Huế đến ty Điện Địa Lâm Đồng với cái tên Lâm văn Sê. Tôi cũng không biết làm cách nào mà cô biết tôi làm việc ở Ty Điện Địa Lâm Đồng. Trong thư cô tỏ lòng biết ơn và nói cô về được hai hôm thì mẹ cô mất.

Cô hẹn ngày gặp lại tôi để trả lại tiền.

Tôi không trả lời thư. Sau đó tôi nhận thêm vài thư nữa của cô viết từ Saigon. Tôi cũng không trả lời và tôi cũng không đến trước hẻm để đợi cô trả lại tiền cho tôi. Tôi muốn giúp cô và để lưu lại cho cô và cả tôi một kỷ niệm không bao giờ quên được.

Nếu cô còn sống và tình cờ đọc được bài tường thuật này, có lẽ cô sẽ biết tên thật của tôi. Và nếu cô có đề cập đến số tiền đó thì tôi sẽ nói chỉ muốn giúp cô thôi và đừng quan tâm đến. Tôi cũng sẽ xin lỗi đã để cho cô bao lâu nay thất thoát trong lòng vì số tiền tôi

cho cô mượn mà cô không tìm được tôi để trả lại.

Lê Văn Sâm
Oklahoma City, ngày 12-2-2019

CÓ PHẢI LÀ?

*Có phải là ngọn gió?
Đùa hoài trên tóc Em,
Hay mùa xuân đang thở
Dưới trời xanh êm đêm...*

*Có phải là giọt sương?
Sáng bừng trên lá cỏ,
Hay nụ cười Em vỡ
Bên thềm trăng đêm nao...*

*Có phải một mùi hương?
Cơ hồ như đã mất,
Em hong tóc trong vườn
Nặng lên thơm mùi mật...*

*Có phải là đôi mắt?
Động hoài trong tim anh,
Hay vì sao đã tắt
Ánh sáng còn long lanh...*

Đào Đặng Nhân
Trại Xuân Lộc 21-10-1996